

**iber:Camera**

**varvara**  
piano

**mozart**  
**beethoven**  
**chopin**

**diumenge, 19 d'abril del 2026, 19 h**  
**auditori de girona - sala montsalvatge**

FUNDACIÓ  
VILA CASAS

**aquest programa  
ha estat possible gràcies  
al suport de la fundació vila casàs**



FUNDACIÓ  
VILA CASAS

ESPAIS  
VolART  
BARCELONA

# Esther Boix

## Un món en lluita

10.04 — 12.07.2026

Espais Volart

C/ Ausiàs Marc, 22, Barcelona

[www.fundaciovilacasas.org](http://www.fundaciovilacasas.org)



# Wolfgang Amadeus Mozart

(1756 - 1791)

Fantasia en do menor, K. 396 (1782)

Adagio

# Ludwig van Beethoven

(1770 - 1827)

Sonata per a piano núm. 32 en do menor, op. 111 (1821-22)

I. Maestoso - Allegro con brio ed appassionato

II. Arietta. Adagio molto semplice e cantabile

---

# Frédéric Chopin

(1810 - 1849)

24 Preludis, op. 28 (1838-39)

I. Agitato / II. Lento / III. Vivace / IV. Largo / V. Molto allegro / VI. Lento assai / VII. Andantino  
VIII. Molto agitato / IX. Largo / X. Molto allegro / XI. Vivace / XII. Presto / XIII. Lento  
XIV. Allegro / XV. Sostenuto, "Gota d'aigua" / XVI. Presto con fuoco / XVII. Allegretto  
XVIII. Molto allegro / XIX. Vivace / XX. Largo / XXI. Cantabile / XXII. Molto agitato  
XXIII. Moderato / XXIV. Allegro appassionato

duració aproximada del concert: 95 minuts (pausa inclosa)



## Varvara

Nascuda a Moscou, es va formar a l'Escola de Música Gnessin i al Conservatori Estatal Txaikovski, i posteriorment a la Hochschule für Musik und Theater d'Hamburg amb el mestre Evgeni Koroliiov. El 2006 va ser guardonada al Concurs Internacional Bach de Leipzig, i el 2012 va guanyar el primer premi del Concurs Géza Anda de Zuric. Varvara sent un gran interès per l'art en qualsevol de les seves expressions i té un ampli repertori que inclou música de tots els períodes.

Col·labora amb orquestres de gran prestigi com la del Teatre Mariinski, la Tonhalle Orchester de Zuric, la Radio-Symphonieorchester de Viena, la SWR Sinfonieorchester, l'Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra Simfònica de València, l'Orquestra Simfònica de Galícia o l'Orquestra Simfònica de la Fundació Gulbenkian, entre d'altres. També ha treballat amb grans mestres com Elisha Inbal, Valery Gergiev, David Zinman, Cornelius Meister, Tamás Vásáry, Clemens Schuldt, Alexander Liebreich o Vladimir Fedosseiev.

Varvara desenvolupa també una important activitat com a recitalista en festivals i sales de concerts com el Lucerne Festival, la Tonhalle Zürich, La Grange de Meslay, l'Auditori Nacional de Madrid, el Conservatori de Moscou, la Philharmonie de París, el Palau de la Música de Barcelona, Le Corum de Montpellier, el Conservatori Verdi de Milà, l'Auditori Lingotto de Torí, l'Auditorium de Lió, el Teatre Mariinski, el Rudolfinum de Praga, el Mozarteum de Salzburg o el Konzerthaus de Dortmund.

El seu entusiasme per la música de cambra la va portar a fundar un duo estable amb el violinista Fumiaki Miura, així com un trio de piano amb el violoncel·lista Jonathan Roozeman. També destaquen les seves col·laboracions amb el Quartet Schumann, el Quartet Borodin, el Cosmos Quartet i el Trio Ludwig.

Juntament amb les seves aclamades gravacions de Mozart i Händel (Dis:Camera), cal destacar el seu àlbum enregistrat en directe a la Philharmonie de París dedicat a Liszt (Dis:Camera), així com la seva gravació de les Variacions Goldberg, que està rebent crítiques excepcionals.

### Petites formes, grans idees

El concert s'obre amb la Fantasia per a piano en do menor K. 396 que s'inscriu en un moment clau de la vida i de l'estètica de Wolfgang Amadeus Mozart, entre l'agost i el setembre del 1782, poc després que Mozart s'instal·lés definitivament a Viena, encara que no es va publicar fins a l'any 1802. Originalment, era un esbós d'una obra per a violí. Sembla que Constanze, ja vídua del compositor, va encarregar a persones de confiança que l'ajudessin a completar algunes pàgines que Mozart havia deixat inacabades. Va ser l'abat Maximilian Stadler l'encarregat de convertir aquella pàgina d'esperit improvisat, en una corpedora fantasia d'expressivitat lliure i subjectiva. A més, el to de do menor, alhora intents i dramàtic, ens situa en un context expressiu molt poc habitual en la producció juvenil del compositor salzburguès. La peça sembla sospirar entre la improvisació i el silenci, amb gestos sobtats, contrastos abruptes, passatges que s'eleven amb urgència i que tornen a caure en dubte. La música no avança de manera lineal, sinó que divaga, recorda, evoca, s'interromp. Una confessió sense paraules, una ombra que travessa la llum. Ens recorda que, darrere el geni brillant i juganer, també hi havia un esperit profundament humà, capaç de dubtar, d'enyorar i de somiar en llibertat al davant d'un piano sol, preparant-nos així per a la densitat del que vindrà a continuació.

Amb la Sonata per a piano núm. 32 en do menor, op. 111, conclosa a Viena el 13 de gener de 1822 i publicada per Schlesinger el mateix any, Beethoven va posar fi al seu colossal cicle. En ella prossegueix les experimentacions formals de composicions anteriors i concentra l'elaboració del material temàtic en dos únics moviments, fet que provocaria la perplexitat del seu editor, que va preguntar al músic si potser havia oblidat enviar el final. El primer moviment comença amb una introducció lenta i solemne, interrompuda per silencis amenaçadors (Maestoso), que evoca el "Crucifixus" de la coetània Missa solemnis, a la qual segueix un implacable i combatiu Allegro con brio ed appassionato en forma sonata amb elements fugats, nodrit en el seu inici per una cèl·lula melòdica de tres notes que recorda el posterior motiu "Es muss sein!" del Quartet de corda

núm. 16, op. 135.

Des del punt de vista tècnic, el vast segon moviment (Arietta. Adagio molto semplice e cantabile), en el qual un tema serè i meditatiu es transfigura mitjançant una sèrie de cinc variacions de sorprenent essència rítmica i densitat creixent, representa segons David Montgomery "el punt culminant de les idees i somnis de Beethoven en el terreny pianístic". Sobre aquesta portentosa Arietta —"somni immens" en expressió de Romain Rolland— i el seu desenllaç extàtic s'han multiplicat els elogis. Casella parlà de "felicitat supraterrènica" i Cortot afirmaria que "en les últimes pàgines, les notes ja no són més que pols impalpable. Quelcom que ens fa pensar en el nirvana. Ja no hi ha dimensions ni colors ni temps. Tot és ja una irradiació que, al final, es dispersa i es difon".

Per al personatge de Wendell Kretzschmar a Doktor Faustus de Thomas Mann, la conclusió d'aquesta sonata visionària significava també un adeu: "l'adeu a la sonata". La pregunta de Schlesinger resultava, per tant, innecessària. A aquesta sublim Arietta només podia seguir el silenci.

Continuadors d'un gènere que van conrear amb èxit compositors com Bach, Clementi, Hummel (1814), Cramer (1818), Kalkbrenner (1827), Moscheles (1827) i Kessler —que dedicà a Chopin el 1834 els seus 24 Preludis, op. 31—, els 24 Preludis, op. 28 configuren una de les col·leccions més perfectes, originals i equilibrades de tota la producció pianística chopiniana. Iniciada la seva composició a París, en els anys previs a la seva arribada al port de Palma de Mallorca el 18 de novembre de 1838, els Preludis van quedar enllestits a la cartoixa de Valldemossa el 22 de gener de 1839, com certifica la correspondència amb el seu amic Julian Fontana. Publicats simultàniament a París i Leipzig aquell mateix any i estrenats per l'autor el 26 d'abril de 1841 a la Sala Pleyel parisenca davant una selecta audiència en què figuraven Liszt, Berlioz, Delacroix, Heine i George Sand, són, en paraules de Liszt, "preludis poètics [...] que bressolen l'ànima en somnis daurats i l'eleven fins a regions ideals". Com apuntava el músic hongarès en la seva crítica de l'estrena: "Tot sembla de primera mà, im-

pulsiu, sobtat. Tenen l'aspecte lliure i gran que caracteritza les obres de geni”.

El pla tonal de l'obra, inspirat en El clave ben temperat de Bach, permet a Chopin un contrast adequat entre les diverses peces: les imparells, en mode major, més lleugeres en general que les parells, en mode menor, de dramatisme més accentuat. A diferència del que feren Mendelssohn, Schumann o Liszt en pàgines similars, Chopin evita aquí qualsevol motivació literària o extramusical. Malgrat això, les atmosferes recreades difícilment podrien ser més variades i suggestives, del caràcter tempestuos dels núms. 12 (Presto) i 24 (Allegro appassionato) a la vehemència del febril núm. 16 (Presto con fuoco) —de molt complexa execució—, passant pels traços ombrívols de l'agitado núm. 14 (Allegro), el tumultuós núm. 22 (Molto agitato) o les ostentacions virtuoses dels núms. 5 (Allegro molto), 8 (Molto agitato), 11 (Vivace) i 18 (Allegro molto). Cal destacar també la tendresa meditativa del núm. 2 (Lento) —“una de les pàgines més avançades del seu temps” per a André Gide—, l'eloqüent simplicitat del melancòlic núm. 4 (Largo) i la dolça tristesa del núm. 6 (Lento assai), a manera de barcarola —executats ambdós per Lefébure— Wély a l'orgue de La Madeleine de París durant els funerals del compositor—. Igualment sobresurten el senzill encant de mazurca del núm. 7 (Andantino), el majestuós patetisme gairebé beethovenià del núm. 9 (Largo), la melancolia nocturna del núm. 13 (Lento) —un dels més bells— i el cèlebre núm. 15 (Sostenuto), el més extens de la col·lecció i el favorit del seu autor, conegut com “Gota d'aigua”. I, com no, la lleugeresa mendelssohniana del núm. 17 (Allegretto) i el resignat to de súplica del sofrent núm. 20, a manera de marxa fúnebre.

**Juan Manuel Viana**, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: \_\_\_\_\_

amb el patrocini de



amb el suport de



amb la col·laboració de



mitjans col·laboradors



ibercamera col·labora amb



# iber:Camera



**primera de mahler**  
**orquestra gürzenich de colònia**  
**christiane karg, soprano**  
**andrés orozco-estrada, director**

wagner / strauss / mahler

17/05/2026, 19 h – auditori de girona

---

t. 93 317 90 50

[www.ibercameragirona.cat](http://www.ibercameragirona.cat)